ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

రెండేసి మెట్ల చొప్పున దిగుతూ, కిందికి వెళ్ళే సరికి, చౌదరిగారు భోంచేస్తూ కనిపించారు. సాంబడు, కృష్ణవేణీ ఎదురుగా కుర్చీల్లో కూర్చుని తమ గురించి చెప్తున్నారు. శ్రద్ధగా వింటూ.. కావలసినవి వడ్డించుని తింటున్నారు చౌదరి గారు.

"నాన్నగారూ! మంగళ రేపు పొద్దున్న వస్తోంది. తన పేరెంట్స్ కి చెప్పింది. వాళ్ళు కొంచెం భయ పడుతున్నారంతే. అంతకు మించి ఏ ప్రాబ్లం లేదు." తండ్రి పక్కనున్న కుర్చీలో కూర్చుని, బోర్లించి ఉన్న పళ్ళెం తిరగేశాడు.

"సాంబా! మొదలు పెట్టండి.. ప్లీజ్. ఆలశ్యం అయిపోయింది కదూ! పొద్దున్నెప్పుడో తిన్నదే."

శాంతమ్మ వచ్చి, పళ్ళాల పక్కనే ఉన్న చిన్న గిన్నెల్లో, కూర, పప్పు, చారు వేసింది. అన్నం వడ్డించుకుని నెమ్మదిగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ తిన్నారందరూ.

భోజనం అయ్యాక, కప్పుల్లో పాయసం తీసుకొచ్చింది శాంతమ్మ.

"పెళ్ళి ఏ విధంగా చేసుకోవాలనుకుంటున్నావు?" చౌదరిగారు అడుగుతుంటే తెల్ల మొహం వేశాడు ప్రసాద్.

"నాన్నగారూ! మీరు అమ్మాయిని చూడకుండా.."

"సరే.. నేను వద్దంటే మానేస్తావా?"

"అంటే.. మీరు ఒకే సారి పెళ్ళనే సరికి కొంచెం గాభరా వేసింది. అందుకే."

సాంబడు, వేణీలు నవ్వుతూ చూస్తున్నారు.

"సరే.. అమ్మాయి వచ్చాక మాట్లాడదాం. నాకు మీటింగ్ ఉంది.. ఒక సారి క్లబ్‌కెళ్ళొస్తా. మీరేం మొహమాట పడకండి సాంబా! మీ ఇల్లే అనుకోండి. కావలసినవి అడగండి. శాంతమ్మ చూస్తుంది."

చౌదరిగారు చెప్పులేసుకుని బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

"మనం కృష్ణ ఒడ్డుకి, బారేజ్ దగ్గరికి వెళ్దామా? ఇదివరకు చూశారా?" ప్రసాద్ అడిగాడు.

"ఐదు నిముషాలో వచ్చేస్తాం. రెండు సార్లు దుర్గమ్మ గుడికెళ్ళాం కానీ. కృష్ణ ఒడ్డూ, ప్రకాశం బారజీ అదీ చూడలేదు."

జన సందోహం.. విజయవాడ ప్రజలందరూ అక్కడే ఉన్నట్లు అనిపించింది.

అయినా సరే! క్రిష్ణమ్మని చూస్తుంటే ఏదో ఆనందం. ప్రసాద్, బారేజ్ దాటి, దూరంగా ఖాళీగా ఉన్న ప్రదేశానికి తీసుకెళ్ళాడు. పట్టణం అంతా విద్యుద్దీపాల కాంతిలో మెరిసి పోతోంది. కొండ మీద దుర్గమ్మ గుడి.

చల్లని గాలి సేద తీరుస్తుంటే, హాయిగా ఉంది. అక్కడ ఒక బండ మీద కూర్చున్నారు.

కృష్ణవేణికి చాలా ఉత్సాహంగా ఉంది. కలలో నైనా ఊహించని ఇంతటి అదృష్టాన్ని ప్రసాదించిన దుర్గమ్మకి మనసులోనే నమస్కరించింది. ఇదే కృష్ణమ్మ.. పాలెంలో. కానీ ఎంత తేడా! ఏదైనా స్థానాన్ని బట్టే ఉంటుంది ప్రాముఖ్యత, ప్రాధాన్యత.

“ఏమిటాలోచిస్తున్నావు వేణీ?” నుదిటి మీద చెల్లా చెదురుగా పడుతున్న ముంగురులను వెనక్కి తోసుకుంటూ నవ్వింది కృష్ణవేణి. అప్పుడే విచ్చుకున్న కలువ పువ్వులా ఉంది.

“ఏం లేదన్నా! ఎక్కడ పుట్టి ఎక్కడికెళ్తోందీ కృష్ణమ్మ. ఈ పయనాన్ని ఎవరు నిర్దేశించారు? ఎక్కడెక్కడ ఏ భూముల్ని సస్యశ్యామలం చేస్తోందీ.. ఎక్కడ ఉరుకులు వేసుకుంటూ భీతిని కలిగిస్తోందీ.. అంత విచిత్రంగా ఉంది. మన జీవితాల్లాగే. లేకపోతే మేమేంటి.. మీతోటి ఈ అనుబంధమేంటి. ఈ ప్రేముడి ఎట్లా కలిసిందీ?”

“ప్రేముడి అంటే..”

“ప్రేమ ప్లస్ స్నేహం. క్లుప్తంగా స్నేహం అనుకోవచ్చు. ఆ స్నేహం ఎవరి మధ్యనేనా అవచ్చు.. అన్నా చెల్లెలు, తల్లిదండ్రులు పిల్లలు, భార్యాభర్తలు, స్నేహితులు.. ఏ బంధం అయినా స్నేహం అనే పునాది లేకపోతే నిలవదు. అదే ప్రేమబంధం. ప్రకృతి అంతా నిండిన విశ్వప్రేమ.”

ఆసక్తిగా వింటున్న స్నేహితులిద్దరూ చప్పట్లు కొట్టారు. సిగ్గుపడిపోయింది కృష్ణవేణి.

“ఇంత విజ్ఞానం ఎప్పుడు సంపాదించావు వేణీ?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సాంబడు.

“మా హాస్టల్‌కి దగ్గర్లోనే స్టేట్ లైబ్రరీ ఉంది. అక్కడ మెంబర్షిప్ తీసుకున్నాను. అప్పుడప్పుడు పుస్తకాలు తెచ్చుకుని చదివేదాన్ని. నా రూమ్మేట్‌కి సాహిత్యం మీద చాలా అభిరుచి. అదే నాకు కొంచెం అంటించింది.”

“వెరీ ఇంట్రెస్టింగ్. నేను కూడా తెలుగు పుస్తకాలు చదవడం మొదలు పెట్టాలి. ఇప్పటి వరకూ ఇంగ్లీష్‌వే తప్ప తెలుగు జోలికి పోలేదు.”

“చాలా గొప్ప సంపద అన్నా! పోగొట్టుకోవద్దు.” కృష్ణవేణి మాటలు ఇద్దరు వైద్యులనీ ఆలోచింపజేశాయి. ఆ ప్రభావం వారి మీద చివరి వరకూ నిలిచి పోతుంది.

మంగుళూరు దగ్గర, ఒక టీ ఎస్టేట్‌లో, చిన్న క్వార్టర్ ముందర నిరాడంబరంగా జరిగి పోయింది, ప్రసాద్, మంగళల వివాహం. మంగళ తల్లీతండ్రీ విమల, నరసప్పలు చాలా ఆనందంగా జరిపించారు.

చౌదరిగారు నరసప్ప చెప్పిన మాటకి తలూపేశారు.. పెళ్ళి వాళ్ళింటి దగ్గరే జరగాలని. మంగళే దుబాసీగా పని చేసింది. అతనికి తుళు భాష తప్ప ఇంకేమీ రాదు.

చౌదరిగారు, పెళ్ళికొడుకు, శాంతమ్మ, సాంబడు, కృష్ణవేణి.. అంతే మగ పెళ్ళివారు. “ఆడపిల్ల ఇంట్లోనే పెళ్ళి చెయ్యడం సాంప్రదాయం.. అది వారి స్థితిని బట్టే చెయ్యనియ్యాలి. వారికి వారి అమ్మాయి పెళ్ళి చేశామన్న ఆనందం దక్కనియ్యాలి.” అదే చౌదరిగారు అన్నది.

విజయవాడ వచ్చి, వియ్యంకుడి ఇల్లు వాకిలీ చూసిన నరసప్ప మరింత భయపడ్డాడు. కానీ.. చౌదరిగారి నిరాడంబరత్వం, స్నేహశీలత చూసి ఆకాశమే హద్దుగా ఆనందించాడు. అతని అమాయకమైన నవ్వు మొహం చూసి, చౌదరిగారికి కూడా అంతే ఆనందం

కలిగింది. ఇంక మంగళలో అందం సౌశీల్యం పోటీ పడుతున్నాయి. చల్లని సంసారంలోకి కావలసిన లక్షణాలన్నీ మంగళలో కనిపించాయి.

సరదాగా, చలోక్తులతో ప్రయాణం చేసి ప్రకృతి ఒడిలో సేద తీరుతూ, ఏ మాత్రం హడావుడి లేకుండా జరిగింది ప్రసాద్ పెళ్ళి. ఉన్న కొద్దిమందీ మనసారా మాట్లాడుకోవడానికి వీలయింది. భాష రాదన్న బాధే లేదు.. మనసులు కలిస్తే మాటలతో పని లేదని తెలిసిపోయింది. సైగలతో, హావభావాలతో, నవ్వులతో.. మంద్రంగా చెవుల కింపుగా వినిపిస్తున్న సంగీతంతో.. ఓహ్!

"ఇటువంటి పెళ్ళి మనోళ్ళలో ఎక్కడా అయుండదు." చౌదరిగారు, పెద్దగా నవ్వుతూ అన్నారు.

"మీరు ఇంత హాయిగా, ఎటువంటి సంకోచం లేకుండా నవ్వడం ఇప్పుడే చూస్తున్నా నాన్నగారూ!" ప్రసాద్ వెలిగి పోతున్న మొహంతో అన్నాడు.

"అదే పరిసరాల ప్రభావం. ఇక్కడ మనల్ని గమనించే వాళ్ళెవరూ లేరు.. కొండలు కోనలు తప్ప. మనవెవరో ఎవరికీ తెలియదు.. సాటి మనుషులమనే తప్ప. ఇంతకంటే ఏంకావాలి.. హిపోక్రసీ తొలగడానికి."

మంగళ చటుక్కున వచ్చి మామగారి కాళ్ళకి మొక్కింది.. చెంపల మీదుగా కన్నీళ్ళు..

"ఏమిటిది తల్లీ!" భుజాలు పట్టుకుని దగ్గరగా తీసుకుని అడిగారు చౌదరిగారు, రుమాలుతో కోడలి చెంపలు తుడుస్తూ.

"అయామ్ సో లక్కీ పప్పా! భేషజాల్లేని సహజమైన వాతావరణంలో మీ ఇంట్లో కోడలిగా అడుగు పెట్టడం.. ఇంత కంటే ఏం కావాలి, ఏ ఆడపిల్లకైనా?"

కృష్ణవేణి క్కూడా కన్నీళ్ళు ఆగలేదు. తను కూడా లక్కీనే.. ఇటువంటి ఉదాత్తులతో స్నేహబంధం కలవడం ఒక వరం. అందరికీ లభ్యమయ్యేది కాదు.

చక్కని ఉడిపి వంటకాలతో విందు భోజనం.. చౌదరిగారికి ఎంతో నచ్చేసింది. పళ్ళెంలో అరిటాకులు వేసి, చిన్న చిన్న కప్పుల్లో సాంబారు, రసం, మజ్జిగ పులుసు, ఎత్తుకెత్తు కొబ్బరేసిన బీన్స్ కూర, బంగాళా దుంపల వేపుడు.. కొబ్బరన్నం. కొన్నింట్లో మిరియం వాసన, కొన్నింట్లో జీలకర్ర వాసన.. ఆధరువులన్నీ వేరుగా ఉన్నాయి తెలుగు వారికి. చివరగా భక్ష్యాలు.. నోట్లో వేసుకుంటే కరిగిపోయాయి.

"కోడలు నేర్పిస్తుంది.. అప్పుడపుడు చేస్తుండాలి శాంతమ్మా!" చౌదరిగారికి భక్ష్యాలు బాగా నచ్చాయి.

విజయవాడలో రిసెప్షన్‌కి మూడు వేలు పైగా వచ్చారు అతిథులు. ఫంక్షన్ మొత్తం సాంబడి చేతుల మీదుగా జరిగింది. టౌన్నుంచి, వెంకమ్మ, నాగరాజు, నాంచారీ.. సులోచన వాళ్ళ కారులో వచ్చారు.

అందరికీ బట్టలు కొనుక్కోమని డబ్బిచ్చారు చౌదరిగారు.. కొన్ని రోజుల ముందే.

చౌదరిగారు తల్లిదండ్రులకి ఒక్కడే కొడుకు. దూరపు బంధువులు తప్ప ఎవరూ లేరు. అతని భార్య తమ్ముళ్ళిద్దరూ అమెరికాలో ఉంటారు. అక్క లేక పోవడంతో వాళ్ళు అంతగా బాంధవ్యం పెట్టుకోలేదు. రిసెప్షన్‌కి వచ్చారు కానీ వాళ్ళ షాపింగులతోనే సమయం అంతా గడిపేశారు.

ఎక్కడ చూసినా సాంబడు, కృష్ణవేణిలే..

రిసెప్షన్ అయిన మరునాడు.. అందరూ హాల్లో విశ్రాంతిగా కూర్చున్నారు. మరునాడే మంగళ ప్రయాణం. ప్రసాద్ కూడా మంగుళూరు వెళ్తున్నాడు. నరసప్ప వాళ్ళూ పొద్దున్నే వెళ్ళిపోయారు..

"మేం మధ్యాన్నం బయల్దేరతాం ప్రసాద్! ఇంక మా జాబ్స్ అవీ.. ప్రయత్నాలు చేసుకోవాలి." సాంబడు ప్రసాద్‌తో అన్నాడు.

అప్పుడే తన గదిలోంచి బైటికొచ్చిన చౌదరిగారు ఒక స్లిప్ ఇచ్చారు.

"కుగ్లర్ హాస్పిటల్‌లో నర్స్ కావాలిట. జీతం బాగానే ఇస్తారు.. పని బాగా నేర్చుకోవచ్చు. ఈ చీటీ తీసుకుని వెళ్ళి, అక్కడ ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ వాళ్ళని కలవండి."

సంభ్రమంగా చూస్తూ చీటీ అందుకున్నాడు సాంబడు. అంత బిజీగా ఉంటూ కూడా చిన్న చిన్న విషయాలు ఎంత బాగా గుర్తు పెట్టుకుంటారు.. ఎప్పుడో.. మొదటి సారి ఇంటికొచ్చినప్పుడు తాము ఏం చెయ్యాలనుకుంటున్నామో చెప్పాడంతే.. రెండు నెలలు పైన అయింది. కృష్ణవేణి కూడా అదే ఆరాధనతో చూస్తోంది.

"ప్రసాద్! టైమ్ లేదనద్దు.జీవితంలో ఏ సమయంలో ఏది చెయ్యాలో అది చెయ్యాలి. అమ్మాయికి ఇంకా పది రోజులు సెలవుందిట కదా. వెళ్ళి చెప్పేసి, యూరోప్ వెళ్ళి రండి. మన మానేజర్ ఏర్పాట్లు చేస్తాడు. ప్రొఫెషన్, పర్సనల్ లైఫ్‌రెండూ ముఖ్యమే." చౌదరిగారు చెప్పాక, ఇంక ఎవరికీ ప్రశ్నలడిగే అవకాశమే ఉండదు. అదొక ఆర్డినెన్స్.. అంతే!

***

పంట్ మీద పక్క పక్కనే నిల్చుని, కృష్ణమ్మ విన్యాసాలు చూస్తున్నారు సాంబడు, కృష్ణవేణీ. కొంచెం దూరంలో వెంకమ్మ, పిల్లలు బల్ల మీద కూర్చున్నారు. నూలపాలెం నుంచి టౌనుకి ఇప్పుడు విరివిగా రవాణాలు జరుగుతున్నాయి, రెండేళ్ళ క్రితం, ప్రభుత్వం పంట్ ఏర్పాటు చెయ్యడం వల్ల. పంట్ నిర్వహణ పంచాయితీకి ఇచ్చేశారు. బాగానే నడుస్తోంది. రష్‌ని బట్టి ఎన్ని ట్రిప్‌లు వెయ్యాలీ అనేది నిర్ణయిస్తారు.

పంట్ మీద, ట్రాక్టర్లు, ట్రక్‌లు, కార్లు తిరుగుతుంటాయి. ఆటోల సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు.

కృష్ణవేణి కుగ్లర్ హాస్పిటల్ లో చేరి మూడేళ్ళయింది. మధ్య మధ్యలో అవసరమైన స్పెషాలిటీ ట్రైనింగులిస్తూ మంచి సిస్టర్ గా తయారు చేశారు హాస్పిటల్ వాళ్ళు.బియస్సీ నర్సింగ్ లో ఎట్లాగా తనకి డిస్టింక్షన్ వచ్చింది. ఒకటి రెండేళ్ళలో యమ్మెస్సీ లో చేరదామనుకుంటోంది. అప్పుడు కాలేజ్‌లో టీచింగ్ జాబ్ చెయ్యచ్చు. కాస్త పని వేళలు తక్కువగా, ఒక క్రమంగా ఉంటాయి.

సాంబడికి రెండవసారి ఎంట్రెన్స్ లో గుంటూరు లోనే సర్జరీలో సీట్ వచ్చింది. ఈ సారి తన రిజర్వేషన్ కోటాని ఉపయోగించుకున్నాడు. మూడవ సంవత్సరం లో ప్రవేశించాడు.

ప్రసాద్, మంగళ విజయవాడలో తమ నర్సింగ్ హోమ్‌ని చూసుకుంటున్నారు. వాళ్ళకి ఒక సంవత్సరం పాప. చౌదరిగారు ఇంట్లో ఉన్నంత సేపూ మనవరాలిని వదలరు.. పైగా నాన్నమ్మ పేరే దానిది, కనకదుర్గ. పేరు పెట్టేటప్పుడు ప్రసాద్‌కి సాంబడు తనని కలిసిన మొదటిసారి అన్న మాట గుర్తుకొచ్చింది. అందుకే అమ్మ పేరు పెట్టాడు. చక్కగా, ఏ భేషజం లేకుండా దుర్గా అని పిలుస్తారు.

నాగరాజు పదో తరగతిలోకి వచ్చాడు. బళ్ళో ఉన్న మూడు సెక్షన్లలో మొదటి పదిమందిలో ఉంటాడు. నాంచారి ఎనిమిది.. ఫరవాలేదు.. ఫస్ట్ క్లాస్ మార్కులొస్తాయి. ఇప్పుడు వాళ్ళిద్దరికీ తమ గురించి తెలుసు పూర్తిగా, స్పష్టంగా. రెండేళ్ళ క్రిత, అమ్మ తరపు బంధువులొచ్చి తీసుకెళ్తామంటే.. ససేమిరా వెళ్ళమనేశారు. వాళ్ళకి వెంకమ్మే, అమ్మ.. అత్త, అన్నీ!

వీలున్నప్పుడు అందరూ కలుస్తుంటారు. సరదాగ ఎక్కడికైనా పిక్నిక్‌కి వెళ్తుంటారు.

సరస్వతమ్మ పెద్దకొడుకు కూతురికి పెళ్ళని ఫోనొస్తే బయల్దేరారు, పాలెం. ఆరేళ్ళ తరువాత.

రేవు దగ్గర దిగ్గానే ఆటోలు రెండు తయారుగా ఉన్నాయి. పంటు రేవు ఎదురుమొండి దగ్గరుంది. పాలెంకి దూరం. ఏడెనిమిది కిలోమీటర్లుంటుంది.

"ఇప్పుడు టైమ్ లేదురా సాంబా! నడవలేం. ఆటో మాట్లాడు." నడిచి వెళ్ళడానికి తయారయిపోతున్న్న సాంబడిని వారించింది

వెంకమ్మ.

“ఊరు చాలా మారిందమ్మా!” అటూ ఇటూ మెడ నొప్పెట్టేట్లు చూస్తూ అన్నాడు సాంబడు. కృష్ణవేణి కూడా మాటా మంతీ లేకుండా గమనిస్తోంది. నాగరాజు, డ్రైవర్ పక్కనే కూర్చుని ప్రశ్నల పరంపర గుప్పిస్తున్నాడు.

“ఇక్కడ పెద్ద చెట్లెందుకుండవు?”

“నేల్లోపలంతా ఉప్పునీరు బాబూ! అందుకే పెరగవు.” ఆటో అబ్బాయి తన పరిజ్ఞానాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నాడు.

“మరైతే ఉప్పే పండించచ్చు కదా?”

“అటు పక్కున్నాయి బాబూ, ఉప్పు మళ్ళు.”

“మళ్ళా..” పకపకా నవ్వింది నాంచారి.

“అవును పాపా! కూరగాయలకీ, ఆకు కూరలకీ మాదిరిగా, ఉప్పు తయారీకి కూడా నేల గట్టి, చదును చేసి, అందులోకి ఉప్పునీరు పంపేస్తారు.”

“మరి ఉప్పొకటీ ఉంటే చాలా!అన్నం, పప్పు అవీ కావాలి కదా తిండానికి?”

“ఉప్పు చేసి అమ్మి, బియ్యం అవీ కొనుక్కుంటారు. మరిక్కడ ఆ ముళ్ళ చెట్లు తప్ప యెయ్యీ రావు కదా? రేత్రిళ్ళు చేపలు పడ్తారు.”

అప్పటి వరకూ, అటూ ఇటూ చూస్తూ, సంభాషణంతా వినోదంగా వింటున్న సాంబడు చేపలనగానే చటుక్కున తిరిగాడు.

“రాత్రి పూట పడుతున్నారా చేపలు?”

“అవును బాబుగారూ! మోటారు బోట్లు సొంతం వి కానీ అద్దెకి తీసుకుని కానీ రాత్రిళ్ళు పడతారు. అప్పుడు మంచి చేపలు కొట్టుకొస్తయ్యంట.”

సాంబడు కృష్ణవేణిని చూసి తలెగరేశాడు. వేణి సరే అన్నట్లు చిరునవ్వు నవ్వింది. “మీదేవూరు?”

“ఎదురుమొండి బాబూ! నేను కూడా రేత్రిళ్ళు సేపలు పడ్తంటా.. మా యావిడ్నేసుకుని.”

“మీ ఆవిడ్నేసుకునా? మోటారు బోట్లు, వలలు అద్దెకి దొరుకుతాయా ఇక్కడ? అద్దె ఎంటుంటుంది?”

“రెండొందలు పైనే ఉంటుంది బాబూ! చేపలు కాని దొరికితే మూడొందలు పైమాటే వస్తుంది. రేవు కూడా దాటనక్కర్లా. ఎదురుమొండిలోనే కొనేస్తారు, గుత్తేదార్లు.”

“అట్లనా? ఇవేళ రాత్రికి దొరుకుతుందేమో కనుక్కుంటావా? సరదాగా వెళ్ళి చేపలు పడదామని ఉంది.”

“నా బోటు, వల ఇస్తాను బాబూ! నేను తోల్తా.. మీరు పడుదురు. ఎప్పుడైనా పట్టారా?”

వెంకమ్మకి నవ్వొచ్చింది. మాట్లాడద్దన్నట్లు సైగ చేశాడు సాంబడు.

“నువ్వు నేర్పిద్దువుగానీ.. ఎన్ని గంటలకొస్తావు? అమ్మా! రేపు కదా పెళ్ళి. అట్టా యెల్లిరానా?”

“వెళ్ళిరా! నీ సరదా ఎందుకు కాదనాలి.. ఎక్కువసేపు ఉండద్దు. పెళ్ళి ఏడింటికే. మనం భోజనాలవగానే వెళ్ళిపోదాం.” వెంకమ్మ కొడుకు సంబరం చూసి ముచ్చట పడి సరే అంది. పైగా పెద్దరికం నిలిపి అడిగాడు కానీ, తనని అడిగి వెళ్ళే వయసా?

“బాబుగారూ! సరిగ్గా పదింటికొచ్చేత్తానండి. అమ్మాయిగారిని కూడా తీసుకు రండి చానా బాగుంటాది. నా పేరు దాసండీ.”

16

ఠంచన్‌గా పదింటికొచ్చేశాడు దాసు ఆటో తీసుకుని. సాయంత్రమే పెళ్ళికూతుర్ని చెయ్యటం, చేపలు, కోడితో భోజనాలు

అయ్యాయి.

"లగ్నం పొద్దున్నే ఏడింటికే. అందరూ తయ్యారవ్వాలి తొందరగా. పెందళకడే పడుకోండి." సరస్వతాంటీ అందరినీ తరిమేసింది. కృష్ణవేణీ వాళ్ళిల్లే బాగులు చేయించి వెంకమ్మా వాళ్ళకిచ్చారు.

"మేం అవుసరమైనప్పుడు వాడుకుంటున్నాం బావా! అందుకే మంచి కండిషన్లో ఉన్నాయి మీ ఇళ్ళన్నీ." సరస్వతి రెండో కొడుకు ఇంట్లోకెళ్ళగానే చెప్పాడు.

"ఐతే సేపలేటకెల్తన్నారా? పోయిరండి. రేపు మన భోయనానికి సర్పొయ్యేన్ని పట్రండి." సరస్వతమ్మ తీసుకెళ్ళవలసినవన్నీ తెచ్చి ఇచ్చింది. కప్పుకోటానికి గొంగళీ, ఫ్లాస్కులో టీ, మంచినీళ్ళు, మధ్యరాత్రి ఆకలేస్తుందంటూ పప్పు చెక్కలు, కాసిని అరటిపళ్ళు..

"ఆంటీ!" గోలెట్టాడు సాంబడు. "మేం వెళ్ళేది రెండు మూడు గంటలకి. నువ్వేమో రెండ్రోజులకి సరిపోయేట్లు ఇత్తన్నావు."

"పర్లేదులేరా.. దాసు కూడా ఉన్నాడు కదా!"

ఆటో తిన్నగా చేపల రేవు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళాడు దాసు. రేవు దగ్గర ఒక మాదిరిగా శుభ్రంగానే ఉంది.. మరీ ఎక్కువ పబ్లిక్ రారు కదా.. చేపల వేట వాళ్ళు తప్ప.

దాసు బోటు.. రంగులవీ వేసినట్లున్నాడు, మెరిసి పోతోంది. మధ్యలో చిన్న గూడు కూడా ఉంది. ఒడ్డు నుంచి బల్ల వేసి, సామాన్లన్నీ లోపల పెట్టొచ్చి, చెయ్యివ్వబోయాడు సాంబడికి. అక్కర్లేదన్నట్లు తలూపి, సులువుగా ఎక్కేసి, కృష్ణవేణికి చెయ్యందించాడు. సుతారంగా అందుకుని మూడంగల్లో బోటులోకి చేరుకుంది వేణి. సెల్వార్, కమీజ్ వేసుకుందేమో.. కుచ్చిళ్ళు అడ్డుకుంటాయన్న బాధ కూడా లేదు.

బెంచీ మీద ఇద్దరూ కూర్చోగానే మోటార్ ఆన్ చేసి, పడవ నడప సాగాడు దాసు.

"ఇయ్యాల పున్నమి బాబూ! పుచ్చపువ్వు లాంటి యెన్నెల. అందుకే కొంచెం అటేపెల్దాం. సంద్రం వేపైతే.. అలలు యెగసి పోతుంటాయి. చేపలు కనిపించగానే వలేసేద్దాం."

సాంబడు, వల విప్పి నాణెం చూస్తున్నాడు. మంచి కండిషన్‌లో ఉంది. ఒకళ్ళే వేసి తిప్పగల చిన్న వల. ఆటోలో కూడా సంపాదిస్తాడు కదా దాసు.. పడవ కూడా రయ్యిమని వెళ్ళిపోతోంది.. మోటారు చప్పుడు ఎక్కువగా లేకుండా.

దాసు బోటుని తిప్పటంలో మునిగి ఉంటే.. మధ్యకి రాగానే వల తీశాడు సాంబడు. చేపలు బిలబిల్లాడుతూ ఎగురుతున్నాయి. వల విప్పి, తిప్పి, నదిలోకి విసిరాడు.

సప్.. చప్పుడు విని వెనక్కి తిరిగిన దాసు, 'బాబుగారూ' అనే లోపు.. వాటుగా వల పైకి లేపి, లోపలికి తీసుకొచ్చేశాడు. ఒక్క విసురుకే ఎన్నో చేపలు.. గూట్లో ఉన్న గంపలోకి విదిల్చాడు.. దాసు నిర్ఘాంతపోయి చూస్తున్నాడు.

కృష్ణవేణి హాయిగా నవ్వింది.. తీరైన పలువరస మెరుస్తుండగా!

"పున్నమి వెన్నెల కాంతిలో నావ కావల కృష్ణవేణి హాయిని కలిగిస్తుంటే
నావ లోపలి కృష్ణవేణి వింత కాంతు లీనుతూ వయ్యారాలు పోతుంటే,
నా మనసు పరవళ్ళు తొక్కుతోంది.
చంద్రుడా ఎందుకయ్యా చల్లని వేడితో నా మేనిని తాకుతావు..
కాస్త దయ తలచి మబ్బుల చాటుకి పోరాదా!"

సాంబడు వేట మానేసి, కృష్ణవేణి పక్కకి చేరి సన్నగా పాట పాడడం మొదలెట్టాడు.

ఏదో అర్థమయినట్లు దాసు మౌనంగా ముందుకి తిరిగి నెమ్మదిగా నావని నడప సాగాడు.

“బాబుగారూ మీరు..” పాలెంలో ఇంటి దగ్గర దింపి, డబ్బులు తీసుకున్నాక అడిగాడు దాసు. వలలో పడిన చేపలు.. ఐదారు కిలోలుంటాయి, రకరకాల సైజుల్లో. సగం దాసుకిచ్చి, సగం ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు సాంబడు.

“మాదీవూరే. మేం కూడా గంగ పుత్రులమే.” సందేహం తీర్చాడు.

“మేరీ ఆంటీ ఇంకలేరుట.” పొద్దున్నే మోగిన ఫోన్‌లో మాట్లాడిన సాంబడు, వంటింట్లోకొచ్చి చెప్పాడు. కృష్ణవేణి బాబుకి పాలు కలుపుతోంది.

సాంబడి యమ్మెస్ అయి రెండేళ్ళయింది. గుంటూరులో ఒక పెద్ద ప్రైవేట్ హాస్పిటల్‌లో పని చేస్తున్నాడు. కృష్ణవేణి యెమ్మెస్సీ నర్సింగ్‌లో చేరింది, గుంటూరులోనే. వాళ్ళ బాబుకి ఎనిమిది నెలలు.. పాకుతూ చేతికందినవి పీకి, నోట్లోకి తోసేస్తుంటాడు.

వెంకమ్మ హాస్టల్ నుంచి వచ్చేసి, సాంబడి దగ్గరే ఉంటోంది.. మనవడి ఆలనా పాలనా చూస్తూ.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments